

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **TRANSERVIS PRO s.r.o.**, IČO: 03118525
sídlem Pražská 130/14, 293 01 Mladá Boleslav
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020 č.j. 1852/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020 č.j. 1852/2020-160-SPR/3 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnutí”), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 10. 6. 2020 č.j. MHMP 879993/2020/Drn (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobkyně se jako provozovatelka motorového vozidla tov. značky X. a specifikované registrační značky dopustila přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) nezajistila, aby dne 1. 4. 2019 ve 19:43 hodin v Praze, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy od Strahova k Prašnému mostu při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to tím, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 70) překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 84 km/h, a nikoliv 70 km/h, tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 14 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, žalobkyně jako provozovatelka daného vozidla se tak dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala nesplnění podmínek k zahájení řízení dle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., neboť nenastala ani jedna z popsanych situací. Poukazovala na to, že dne 13. 2. 2020 doručila správnímu orgánu datovou zprávou ID X. přípis, kde oznámila totožnost řidiče vozidla, správní orgán však na tuto zprávu nereagoval, patrně ji nezaložil do spisu, žalovaný rovněž doručení této zprávy negoval. Správní orgán tedy nebyl oprávněn zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla proti žalobkyni, neboť mu byla známa totožnost řidiče.
4. Tvrdila, že nebyla poučena o oprávněné úřední osobě, tedy a o tom, která úřední osoba bude rozhodovat o odvolání, i když o to v odvolání výslovně požádala, dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu měla na poskytnutí této informace právní nárok, žalovaný však zůstal pasivní a nikoho nevyrozuměl. O odvolání přitom rozhodoval Mgr. S. D., kdyby to žalobkyně věděla, vznesla by námitku podjatosti pro jeho vztah ke svému zmocněnci pro správní řízení i k advokátovi pro řízení o žalobě. Žalobkyně může doložit listiny žalovaného, dle kterých je její advokát dehonestován jen proto, že někoho zastoupil a prý je s někým spojován. Tvrdila, že Mgr. D. na osobu zmocněnce (P. K.) v rozhodnutích opakovaně útočí, nedůvodně o něm tvrdí, že se dopouští

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

obstrukcí, šíří o něm nepravdivé tvrzení o zpochybňování předložených plných mocí, jde tedy o zjevnou pomluvu, osobní útok a snahu poškodit zmocněnce na jeho právech; tento zmocněnec by měl být k uvedenému soudem slyšen jako svědek. Tvrdila, že Mgr. D. přistupuje k argumentaci ad hominem vůči zmocněnci P. K., takový přístup může být důvodem podjatosti úřední osoby. Podjatost Mgr. D. shledala i v tom, že žalobkyni ani P. K. nepoučil, že bude rozhodovat právě on, ač si uvedené povinnosti musel být vědom, Mgr. D. jednal v rozporu s právním předpisem s cílem znemožnit podání námítky podjatosti. Mgr. D. také vydal nezákonné rozhodnutí vůči samému zástupci žalobkyně, musí být vědom své odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č.j. 4 As 205/2017-21, kde byla řešena identická situace.

5. Žalobkyně poukazovala na to, že bylo proti ní vedeno ještě jiné přestupkové řízení (sp. zn. S-MHMP 408902/2019/Drn, skutek ze dne 12. 2. 2019, řízení bylo zahájeno dne 11. 12. 2019, rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 12. 2019), u nějž byly splněny podmínky pro projednání v řízení společném, bylo namísto uplatnění absorpční zásady, neboť oba skutky se staly dříve, než bylo zahájeno přestupkové řízení o kterémkoliv z nich, sankce za první delikt měla být zohledněna a absorbována. Uvedla, že za první delikt jí byla uložena sankce 1 500 Kč při zákonné sazbě 1 500 – 2 500 Kč, v nynější věci vykazující typové znaky téhož přestupku jí byla rovněž uložena sankce 1 500 Kč, celkově byly uloženy pokuty ve výši 3 000 Kč, ač horní hranice sankce byla 2 500 Kč, nebyla proto respektována absorpční zásada, což představuje zásadní vadu rozhodnutí. Nebyla tedy správně posouzena ani odvolací námitka týkající se neuložení sankce na základě absorpční zásady. K důkazu navrhovala provést příkaz vydaný ve věci sp. zn. S-MHMP 408902/2019/Drn.
6. Dále žalobkyně vyjádřila nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně i jejího právní zástupce a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, k tomu uvedla obsáhlou argumentaci.
7. Navrhla, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení na výzvu ke sdělení řidiče nijak nereagovala, předmětná datová zpráva byla určena Úřadu městské části Praha 1 k jeho spisové značce, proto mu byla přeposlána, věc přestupku řidiče byla odložena a bylo zahájeno řízení s provozovatelkou vozidla. Podrobně se věnoval námitce neoznámení oprávněné úřední osoby včetně rozsáhlých citací z příslušné judikatury správních soudů (rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020 č.j. 1 A 5/2020-25, rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017 č.j. 7 As 332/2016-44, č.j. 7 As 313/2016-30); zmocněnec musel ze své profesní činnosti již při podání odvolání vědět o rozhodování Mgr. D., není zřejmé, jak se mohlo neoznámení oprávněné úřední osoby dotknout práv žalobkyně, o rozhodování o odvolání Mgr. D. musel vědět i P. K., nesdělení oprávněné úřední osoby nepředstavuje samo o sobě vadu, jež by způsobovala nezákonnost rozhodnutí, námitka podjatosti měla být vznesena dříve, první uvedení námítky

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

podjatosti až v soudním řízení je obstrukční. Poukázal na to, že s námitkou nevedení společného řízení se v napadeném rozhodnutí vypořádal, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016 č.j. 6 As 73/2016 – 40, dle něž nejsou dány podmínky pro vedení společného řízení, pokud je teprve po vydání rozhodnutí v jedné věci postaveno najisto, zda bude ve věci druhé vedeno řízení o přestupku řidiče, nebo provozovatele vozidla. Z tohoto důvodu podmínky pro vedení společného řízení splněny nebyly a správní orgán I. stupně nemohl postupovat dle zásady absorpce. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

9. V replice se žalobkyně dále vyjádřila k rozhodování Mgr. D. v odvolacím řízení. Uvedla, že odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020 č.j. 1 A 5/2020 – 25 není přílehlavý, neboť proti němu byla podána kasační stížnost, rozhodování Mgr. D. nemohlo být zřejmé, neboť někdy rozhoduje jeho zástupkyně, navíc by sám všechna rozhodnutí nemohl objektivně stihnout. Měla za to, že podjatost Mgr. D. vůči P. K. je zřejmá z jeho opakovaných vyjádření, jež vyjadřují vůči osobě P. K. despekt, je to zřejmé v podstatě ze všech podání žalovaného Městskému soudu v Praze. Odkázala na vyjádření žalovaného v jiné věci (tj. vyjádření ze dne 20. 11. 2020 č.j. 108/2020-160-SOU-2, které přiložila), ve kterém se uvádí: *„Žalovaný se domnívá, že hlavním důvodem pro požadavek nezveřejňování údajů žalobce a především jeho právního zástupce je to, pan Mgr. Voříšek se zřejmě cítí být poškozován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, resp. jeho spojitostí s konkrétními obecnými zmocněnci (např. pan K., společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., v likvidaci – oba nepochybně známí krajským soudům po celé ČR i NSS), avšak je nutné podotknout, že jím zvolený způsob výkonu advokacie je zcela v jeho kompetenci, tudíž v podstatě „poškozuje sám sebe“, a proto není důvod tyto údaje anonymizovat.“* Z toho dovozovala, že Mgr. D. je vůči P. K. skutečně zaujatý a užil proti němu skrytou a rafinovanou nadávku, nadávka se fakticky týkala i zástupce žalobce v tomto soudním řízení Mgr. Voříška, který by mohl předložit řadu listin s urážkami P. K. a své osoby, které za rok 2020 nechal Mgr. D. vypravit na městský soud. Uzavřela, že byla účelově zkrácena o možnost podat ve správním řízení námitku podjatosti, Mgr. D. tak učinil cíleně, aby se jeho nadřízení nedozvěděli, jak hrubě si počíná vůči adresátům veřejné správy.

V. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo vedeno pro skutek, kdy dne 1. 4. 2019 v 19:43 hodin v Praze, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy od Strahova k Prašnému mostu překročil nezjištěný řidič motorového vozidla tov. značky X., specifikované registrační značky, jehož provozovatelem je žalobkyně, na pozemní komunikaci nejvyšší dovolenou rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 84 km/h, a nikoliv svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolenou rychlostí do 70 km/h. K uvedenému závěru jsou ve správním spisu obsaženy následující dokumenty: ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70355-18 ze dne 21. 8. 2018 a záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 1. 4. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

11. Žalobkyně byla následně dne 28. 1. 2020 vyzvána, aby sdělila jméno řidiče, který v daný čas na daném místě vozidlo řídil, na tuto výzvu nijak nereagovala. Věc přestupku řidiče vozidla byla následně odložena (usnesením ze dne 17. 2. 2020 č.j. MHMP 286657/2020/Drn).
12. Příkazem ze dne 17. 2. 2020 č.j. MHMP 286689/2020/Drn byla žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla uznána vinnou z přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zástupce společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. odpor, plná moc pro tohoto zástupce byla doplněna dne 25. 3. 2020.
13. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 6. 2020, bylo shledáno, že žalobkyně se dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Správní orgán I. stupně označil použité důkazy a mj. uvedl, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, totožnost řidiče se nepodařilo zjistit, proto bylo vedeno přestupkové řízení s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní, správní trest v podobě pokuty je namíste uložit v nejnižší možné výměře 1 500 Kč v rámci sazby 1 500 Kč až 2 500 Kč.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím P. K. dne 30. 6. 2020 blanketní odvolání, v němž mj. požádala o informaci, kdo bude o odvolání rozhodovat. Plná moc pro zástupce žalobkyně P. K. byla do správního spisu doplněna dne 1. 7. 2020. V následném doplnění odvolání pak mezi dalšími námitkami uvedla, že správní orgán I. stupně vůbec nezjišťoval důvody pro vedení společného řízení a neaplikoval absorpční zásadu, ač bylo s žalobkyní vedeno ještě jedno konkrétní řízení (sp. zn. S-MHMP 408902/2019/Drn), kde již byl pravomocně rozhodnuto ještě dříve, než bylo zahájeno předmětné řízení, dále že správní orgán I. stupně neměl řízení o přestupku provozovatele vozidla vůbec zahájit, jelikož mu byla známa totožnost řidiče.
15. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 8. 2020, žalovaný shledal, že byly splněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení s provozovatelem vozidla, neboť žalobkyně na výzvu ke sdělení totožnosti řidiče nereagovala, správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče a následně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Dospěl k závěru, že spis obsahuje dostatek podkladů, z nichž vyplývá překročení nejvyšší dovolené rychlosti neznámým řidičem, který jel rychlostí 84 km/h, v předmětném úseku byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, což ze spisu jednoznačně vyplývá. Měl za to, že vedení společného řízení nebylo možné, neboť v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 408902/2019/Drn byla věc přestupku provozovatele vozidla ze dne 12. 2. 2019 zahájena příkazem dne 11. 12. 2019 a dne 20. 12. 2019 nabyl příkaz právní moci, v nynějším případě však bylo řízení o přestupku řidiče odloženo dne 17. 2. 2020 a téhož dne bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 10. 6. 2020, dané přestupky tak nebylo možno projednat ve společném řízení, jelikož jednotlivá řízení byla v odlišných fázích. Shledal, že totožnost řidiče nebyla správnímu orgánu I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

známa, ani ji neměl jak zjistit, protože žalobkyně žádným způsobem nereagovala na výzvu k podání vysvětlení. Poukázal na to, že výše pokuty byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, bylo přihlédnuto k okolnostem polehčujícím i přitěžujícím, správní orgán I. stupně nevybočil z mezí správního uvážení a stanovený trest je v souladu s právními předpisy, opakované dopouštění se přestupkové činnosti mu není z úřední činnosti známo.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. K ústnímu jednání, které se konalo dne 14. 10. 2022, se žalobkyně, ač řádně předvolána, bez omluvy nedostavila, žalovaný pak při jednání setrval na svém stanovisku.

K nesplnění podmínek pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla

18. V první námitce žalobkyně namítala, že nemělo být zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť správnímu orgánu I. stupně byla identita řidiče známa. S touto námitkou se soud neztotožňuje.
19. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
20. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. správní orgán přestupek podle odst. 1 téhož ustanovení projedná, *pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
21. Soud při ústním jednání provedl dokazování datovou zprávou ze dne 13. 2. 2020, ID X., kterou označila žalobkyně, kterou předložil soudu žalovaný a která není součástí správního spisu. Ze zprávy vyplývá, že byla sice zaslána žalobkyni správnímu orgánu I. stupně, avšak byla adresována Úřadu městské části Praha 1, a to k jeho sp. zn. S UMCP1 127404/2019, v jejím textu se mimo jiné uvádí: „Sdělujeme Vám, že vozidlo řídil: P. K., X.“ Z žádného údaje v dané zprávě není možné dovodit, že by se tato zpráva vztahovala k nyní projednávanému řízení vedenému správním orgánem I. stupně pod sp. zn. S-MHMP 724424/2019/Drn, není zde uvedeno ani konkrétní vozidlo, či jiné údaje, které by poukazovaly na souvislost s aktuálně posuzovaným řízením. Nelze proto vytýkat správnímu orgánu I. stupně, pokud podání přeposlal Úřadu městské části Praha 1, jemuž bylo dle obsahu zprávy evidentně určeno.
22. V daném případě tedy ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla dne 28. 1. 2020 vyzvána, aby sdělila jméno řidiče, který v daný čas na daném místě vozidlo řídil, na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

tuto výzvu však nijak nereagovala. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud při pasivitě žalobkyně věc přestupku řidiče vozidla následně odložil. V odvolání pak žalobkyně zcela obecně, bez uvedení jakýchkoli konkrétních údajů či důkazů, namítala, že správní orgán I. stupně zahájil řízení s provozovatelem vozidla nezákonně, neboť mu byla totožnost řidiče známa. V této situaci postupoval žalovaný správně, pokud potvrdil závěry správního orgánu I. stupně o tom, že žalobkyně na výzvu ke sdělení řidiče vozidla nijak nereagovala a byly tudíž splněny podmínky pro zahájení a vedení přestupkového řízení s provozovatelkou vozidla (žalobkyní). Daná námitka je proto nedůvodná.

K nesdělení jména oprávněné úřední osoby

23. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně vytýkala žalovanému nesdělení úřední osoby, která měla rozhodovat o odvolání, což mělo žalobkyni zabránit podat námitku podjatosti.
24. Podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
25. V posuzovaném případě zástupce žalobkyně P. K., který později doložil své zmocnění, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí požádal o sdělení osoby, která bude o odvolání rozhodovat, žalovaný mu však tuto informaci do vydání napadeného rozhodnutí nesdělil.
26. Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byly v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) několikrát řešeny, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č.j. 2 As 322/2016-39 NSS konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedená představovala vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.“* Dále zde též uvedl, že: *„Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takového porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“

27. Žalobkyně v žalobě poukázala na skutečnosti, které by zamýšlela uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by jí bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí NSS dospěl v návaznosti na tvrzené důvody podjatosti k závěru, že v daném případě příslušná vada nemá za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
28. Jeden z důvodů podjatosti Mgr. D. má spočívat v tom, že Mgr. D. se údajně negativně vyjadřoval o právním zástupci žalobkyně v tomto soudním řízení, Mgr. Václavu Voříškovi, a v dalším jednání Mgr. D. vůči Mgr. Voříškovi. Soud však shledal, že Mgr. Václav Voříšek nebyl ani účastníkem správního řízení, ani zástupcem žalobkyně ve správním řízení, ve správním řízení vůbec nijak nevystupoval. Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu však může důvod podjatosti spočívat pouze v poměru k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům a s tím souvisejícím zájmem na výsledku řízení. Je tak zřejmé, že v popisovaném jednání Mgr. D. ve vztahu k Mgr. Václavu Voříškovi důvod podjatosti Mgr. D. spočívat nemůže, taková námitka podjatosti by byla zcela zjevně neúspěšná. Proto by bylo nadbytečné provádět dokazování listinami žalovaného, které se mají týkat Mgr. Voříška.
29. Další důvod podjatosti žalobkyně dovozuje z jednání Mgr. S. D. vůči P. K. (v různých případech), tvrdí, že Mgr. D. se údajně o P. K. opakovaně negativně či s despektem vyjadřuje, útočí na něj, tvrdí o něm, že se dopouští obstrukcí i tam, kde se jejich nedopouští, šíří o něm pomlouvačná tvrzení a užívá vůči němu argumentaci ad hominem. Soud však tato tvrzení považuje za zcela vágní a obecná, bez uvedení bližších údajů (tj. bez konkrétní specifikace údajných negativních projevů či argumentace ad hominem a uvedení zdroje), na tomto základě tedy vůbec není možné zhodnotit, zda by tvrzené skutečnosti mohly naplňovat důvody podjatosti podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu, a taková námitka tedy zcela zjevně nemůže být úspěšná. Soud pak neprováděl k důkazu navrhovaný výslech svědka P. K., neboť shora uvedená tvrzení jsou sama o sobě obecná a neurčitá, svědecký výslech nemůže sloužit ke konkretizaci žalobních tvrzení, žalobkyni přitom nic nebránilo, aby dostatečně určitá tvrzení uvedla již v žalobě. Pokud jde o listinné důkazy, které by dle svého tvrzení mohla žalobkyně předložit, lze rovněž konstatovat, že žalobkyni nic nebránilo, aby tyto listiny přiložila již k žalobě, v tomto smyslu je na účastníkovi, které důkazy se rozhodne označit a soudu předložit, soud není povinen jej k předložení důkazů vyzývat. Obdobně, z

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pouhé skutečnosti, že Mgr. D. žalobkyni neoznámil, že bude ve věci rozhodovat, nelze bez dalšího usuzovat na jeho podjatost, neboť to nijak neindikuje okolnosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Tvrzený důvod podjatosti, dle kterého „Mgr. D. vydal nezákonné rozhodnutí vůči samému zástupci žalobce, kde byly nepravdivé skutečnosti“ je rovněž zcela obecný, není ani jasné, jakého zástupce a jaké nezákonné rozhodnutí má žalobkyně na mysli; takový důvod je tedy rovněž zcela nezpůsobilý založit důvodnost námitky podjatosti. Je tudíž zřejmé, že s takovou argumentací by žalobkyně v případě podání námitky nemohla být úspěšná. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č.j. 3 As 107/2013-30: *„...nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“*

30. Žalobkyní namítaný rozsudek NSS ze dne ze dne 30. 11. 2017 č.j. 4 As 205/2017-21 se pak týká zcela jiné situace, kdy žalobce vznesl zcela konkrétní námitku podjatosti úřední osoby spočívající v jejím členství v politické straně a v souvisejících událostech, v daném případě však žalobkyně žádné konkrétní relevantní důvody neuvedla.
31. Žalobkyně v replice odkázala na vyjádření žalovaného v jiné věci (tj. vyjádření ze dne 20. 11. 2020 č.j. 108/2020-160-SOU-2, které přiložila), ve kterém se uvádí: *„Žalovaný se domnívá, že hlavním důvodem pro požadavek nezveřejňování údajů žalobce a především jeho právního zástupce je to, pan Mgr. Voříšek se zřejmě cítí být poškozován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, resp. jeho spojitostí s konkrétními obecnými zmocněnci (např. pan K., společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., v likvidaci – oba nepochybně známí krajským soudům po celé ČR i NSS), avšak je nutné podotknout, že jím zvolený způsob výkonu advokacie je zcela v jeho kompetenci, tudíž v podstatě „poškozuje sám sebe“, a proto není důvod tyto údaje anonymizovat.“* Z toho dovozovala podjatost Mgr. D., neboť se má dle jejího názoru jednat o skrytou nadávku P. K. Soud tento náhled žalobkyně nesdílí, neboť z tohoto vyjádření nelze dovodit žádné indicie, ze kterých bylo možné usuzovat na osobní poměr Mgr. D. k věci či k účastníkům řízení, a tedy na jeho zájem na výsledku řízení, jedná se pouze o stanovisko správního orgánu (žalovaného) v souvislosti s jeho rozhodovací činností, přičemž pouhá nespokojenost žalobkyně s tímto stanoviskem nezpůsobuje podjatost příslušné úřední osoby. Z těchto důvodů soud dané stanovisko neprováděl k důkazu, neboť by to bylo zcela nadbytečné.
32. Soud shledal, že údajné důvody podjatosti Mgr. D. tvrzené v žalobě jsou zjevně nedůvodné, nejsou tak způsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, k tomu viz požadavky stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020 č.j. 1 As 473/2019-39, ze dne 16. 3. 2020 č.j. 1 As 412/2019-32 a ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016-39. K možnému obstrukčnímu charakteru námitky podjatosti viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020 č.j. 8 As 127/2018-50.
33. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jmen oprávněných osob žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.

K námitce, že při ukládání sankce nebyla zohledněna absorpční zásada

34. Ze správního spisu vyplývá, že v doplnění odvolání žalobkyně poukázala na další správní řízení, které s ní vedl správní orgán I. stupně, namítala, že mělo být vedeno společné řízení a při ukládání trestu měla být uplatněna zásada absorpce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto námitkou zabýval (viz str. 4), ohledně namítaného řízení sp. zn. S-MHMP 408902/2019/Drn uvedl, že přestupek provozovatele vozidla byl spáchán dne 12. 2. 2019, řízení bylo zahájeno dne 11. 12. 2019 vydáním příkazu, který dne 20. 12. 2019 nabyl právní moci; dospěl k závěru, že vedení společného řízení zde není možné, neboť jednotlivá řízení byla v odlišných fázích, tedy že v případě šetření osoby řidiče není do doby odložení přestupku či zastavení řízení zjevné, jakým způsobem bude věc projednána (tj. zda jako přestupek provozovatele či řidiče), společné řízení je však možné vést až od doby, kdy byl přestupek odložen či řízení o něm zastaveno.
35. Žalobkyně navrhla k důkazu příkaz ze dne 11. 12. 2019 ve věci sp. zn. S-MHMP 408902/2019/Drn, kterým byla žalobkyni za skutek ze dne 12. 2. 2019 uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Soud však tento příkaz k důkazu neprováděl, neboť žalovaný z něj v napadeném rozhodnutí vycházel, obsah příkazu je z napadeného rozhodnutí zřejmý a není o něm mezi účastníky sporu. Tedy, všechna žalobní tvrzení, která měla být příkazem prokazována, jsou nesporná a soud je vzal za svá i bez provedení navrhovaného důkazu.
36. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *ve společném řízení se neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.* Zásady pro ukládání správních trestů za více přestupků projednávaných ve společném řízení stanoví § 41 zákona o přestupcích. Pokud podmínky pro konání společného řízení splněny nejsou, projedná správní orgán jednotlivé přestupky samostatně a samostatně také uloží trest.
37. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, citované ustanovení kopíruje dřívější § 57 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., které se neuplatnilo v řízení o správních deliktech; s účinností od 1. 7. 2017 však byla hmotněprávní i procesní úprava správního trestání sjednocena, zároveň bylo zrušeno též ust. § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., které upravovalo povinnost vést společné řízení o více správních deliktech provozovatele vozidla dle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností.
38. V posuzované věci došlo k předmětnému skutku dne 1. 4. 2019, k zahájení správního řízení (s provozovatelem vozidla) došlo dne 17. 2. 2020, v řízení namítaném žalobkyní sp. zn. S-MHMP 408902/2019/Drn došlo ke skutku dne 12. 2. 2019, řízení bylo zahájeno dne 11. 12. 2019 vydáním příkazu (tj. rozhodnutím o vině), jež nabylo dne 20.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

12. 2019 právní moci. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020-26: „Z § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že ve společném řízení lze projednat jen přestupky spáchané před zahájením řízení o prvém z nich.”
39. Není přitom správná úvaha žalovaného, dle které je společné řízení možné vést až od doby, kdy byl přestupek řidiče odložen či řízení o něm bylo zastaveno, neboť tato se mohla uplatnit pouze za účinnosti původního ust. § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., které povinnost vést společné řízení upravovalo pouze pro správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f. Z této úpravy vycházel i žalovaným odkazovaný rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016 č.j. 6 As 73/2016-40. Dané ustanovení však bylo s účinností od 1. 7. 2017 zrušeno, přičemž se v dané věci použije § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. To však povinnost vedení společného řízení stanovuje pro přestupky, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy. Nemusí se tak nutně jednat o přestupky upravené pouze jedinou skutkovou podstatou, ale např. o přestupky dle zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje pravidla provozu na pozemních komunikacích, tedy stejnou oblast státní správy. Z hlediska hodnocení případné povinnosti správního orgánu vést společné řízení o přestupcích spáchaných dne 12. 2. 2019 a dne 1. 4. 2019 tak nebylo podstatné, zda byly tyto přestupky kvalifikovány jako přestupek řidiče či provozovatele, neboť dle právní úpravy účinné v projednávané věci lze oba typy přestupků ve společném řízení projednat. Bylo však podstatné zjistit, kdy bylo řízení o prvním přestupku zahájeno, k čemuž došlo vydáním příkazu až dne 11. 12. 2019, tedy až po spáchání přestupku druhého; tvrzení žalovaného, že nebyly splněny podmínky pro vedení společného řízení, bylo v rozporu s platnou právní úpravou (§ 88 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalovaný tak v tomto směru pochybil, nicméně soud shledal, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem k jeho zrušení, a to z následujících důvodů.
40. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018 č.j. 10 As 22/2018-59 NSS uvedl: „Podle rozhodovací praxe NSS může být o těchto přestupcích vedeno i samostatné řízení za předpokladu, že se při ukládání sankcí za tyto přestupky uplatní absorpční zásada (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, č.j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009-8, č. 2248/2011 Sb. NSS). ... Nezákonnými by se tato rozhodnutí stala, pokud by o každém z těchto přestupků bylo rozhodnuto a přitom by se sankce za přestupek uložená dřívějším rozhodnutím nepromítla do výše sankce uložené pozdějším rozhodnutím.”
41. NSS dále v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020 konstatoval, že absorpční zásada nemůže být porušena v pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků, leč rozhodnutím v pořadí druhým (příp. dalším). Nyní vedené řízení se týká právě až v pořadí druhého rozhodnutí o přestupku, k porušení zásady absorpce by tak mohlo dojít.

42. Napadeným rozhodnutím však přesto k porušení zásady absorpce nedošlo. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, což je na spodní hranici zákonného rozpětí, když ust. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. umožňuje za daný přestupek uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, zároveň dle § 125c odst. 9 téhož zákona nelze od uložení správního trestu u daného přestupku upustit. Uložení nižší pokuty tedy v dané věci nebylo možné. Uplatněním absorpční zásady se správní orgán I. stupně, ani žalovaný výslovně nezabývaly.
43. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018 č.j. 1 As 278/2018-87, kde dospěl k závěru: *„Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovaná pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.“* K tomu obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021 č.j. 2 A 51/2019-74.
44. Soud ve shodě s náhledem uvedeným ve shora uvedených rozsudcích shledal, že i když správní orgány náležitě nevyhodnotily, zda v daném případě měly povinnost vést o přestupcích spáchaných dne 12. 2. 2019 a 1. 4. 2019 společné řízení a nezabývaly se tedy ani uplatněním absorpční zásady, nemůže to vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě totiž byla uložena výše pokuty na samé dolní hranici zákonné sazby a šlo o přestupek, u kterého nebylo možné upustit od potrestání; proto i kdyby bylo vedeno společné řízení a absorpční zásada by byla uplatněna, nemohlo by to vést k uložení nižší sankce žalobkyni. Soud proto příslušnou námitku rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
45. Soud se ani, na rozdíl od žalobkyně, nedomnívá, že souhrnná výše uložených pokut přesahuje horní hranici sazby, která by se uplatnila, pokud by o obou přestupcích bylo vedeno společné řízení.
46. Podle ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*
47. Podle ust. § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.

48. Pokud se v obou případech uplatnila sazba pokuty za přestupek provozovatele vozidla ve výši 1 500 Kč – 2 500 Kč, souhrnná výše pokuty 3 000 Kč by horní hranici 2 500 Kč přesahovala, avšak při vedení společného řízení by horní hranice sazby mohla být zvýšena, a to konkrétně až o polovinu, tedy o 1 250 Kč na celkových 3 750 Kč, což již součet pokut ve výši 3 000 Kč přesahuje. Horní hranice sazby ve výši 3 750 Kč by nebyla v rozporu ani s požadavkem, aby takto upravená horní hranice nepřesahovala součet horních hranic sazeb pokut za jednotlivé projednávané přestupky (v nynějším případě by tato nepřekročitelná horní hranice činila 5 000 Kč při součtu dvou horních hranic sazby po 2 500 Kč). V nyní projednávané věci ve spojení s prvním rozhodnutím o přestupku tudíž nebyly uloženy pokuty, jež by ve svém souhrnu přesahovaly zákonnou horní hranici sazby. I proto nemohla být námitka porušení zásady absorpce důvodná.
49. Návrh žalobkyně na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.
50. Soud na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.